

Voorwoord: The Art of K9 Tracking/Trailing

(foto: © Jeff Schettler)

K9 Tracking or Trailing are often terms that are confused and used synonymously. Tracking work is often thought to be where the dog follows scent only in the footsteps of the person it is looking for, while trailing is thought to be the art of the dog following human scent not only in the steps but where it might lie or drifted on the wind. The tracker will often say that his dog is more precise by staying in the exact "track" therefore a better tool for any search. The trailer will say his dog is better because it can find the scent when it blows from the actual track as could happen on concrete.

The problem is not in the limitations of either discipline but in the fact that we humans have placed the burden of restriction on our dogs, based on training regimens where we humans believe we are the experts on scent and what it might be doing. And, nothing could be further from the truth. The beauty of it all is that the dog innately knows how to track, trail, and find things with their noses shortly after birth far better than we human ever will. They do not have a title, name, phrase or training style that teaches them this process. They are born with it and practice their trait with an amazing degree of simplicity. And this, my friends, is the key to tracking, trailing, or whatever you want to call it. The understanding that dogs know how to track and trail better than humans.

Dogs do not think like we do and one cannot take a human process of education and apply it to what is ultimately a natural canine trait. Regardless of where a person walked or what he or she did, we humans cannot say with certainty

if human scent may now be found in that location nor to what degree. We simply do not have the ability to detect scent and if we did, there would be no need for the dog. Our job is to simply interpret K9 body language indicators that tell us the dog has scent then follow and ultimately act accordingly. Our job in training is to focus the K9 on the scent we want the dog to follow through drive, motivation, and willingness to please. Our job in handling is to target the K9 appropriately, manage the lead without guiding when the K9 is on scent, and assist the K9 by being a partner and not a dictator. Though perhaps easy sounding in concept, it is not so simple to do in practice and this is where the mentoring of one strong in the art of K9 scent tracking/ trailing becomes so important.

Tracking/ trailing is truly the hardest K9 job of all and not necessarily just for the dog. Very few K9 functions will last quite as long and to such a degree of intensity. If you think about it, the dog must latch on to just one target

scent and then follow it through a morass of other odors. This can be hard in any condition but when faced in the city, it becomes far more difficult. Even the smallest towns have numerous human odors coming to and from, shops, homes and businesses. The single scent of just one person can be overlaid many times over the same "track" when that person makes multiple trips in the same area from the same starting point and for the same purpose. Now the dog must come in and not only detect the correct scent trail but the one that now changes from the norm and splits to a new location. Herein lies the difficulty for city work. The separation of just one scent, not only from all of the other similar scents in the area, but also from the older correct scent trails in the exact same location. Perhaps one way to think about this complexity is to imagine a single strand of thread for each and every scent trail laid by each and every human in the city over the course of days. Every time a man or woman walks a new path, a new line of thread is laid down to mark the path, much like a confusing spider web woven with no rhyme or reason. Then, in your mind, try to unravel just one of the tens of thousands of threads now tangled and knotted into a single line that goes from point "A" to point "B". It is impossible for us to even begin to comprehend; yet the dog must do this with its nose and own mind.

This is where patience comes into play and a key understanding of K9 body language as it relates to scent work. It is not so much a skill set learned, such as a mechanic working on a machine, as it is a lifestyle lived and experienced with a thinking, breathing, creature. It is a partnership that takes time to grow and become strong. This partnership cannot simply be learned overnight and put into practice.

Tracking and trailing is the hardest of all K9 jobs for the aspiring K9 handler to manage. For this reason alone, time must be spent wisely with those who know the art intuitively. I have watched Cor Oldenburg sr.'s style of practical tracking work put into action on the street and in real conditions, not simply a plowed cornfield in the middle of a farm. It is obvious that Mr. Oldenburg's discipline is based on reality, not sport. Any handler wishing to grow in the art of tracking and trailing will know with certainty they have found a correct path when they practice his method. Bravo Mr. Oldenburg! I look forward to this book's success!

Jeff Schettler **Edisto Island, SC, USA**

Jeff Schettler is een gepensioneerde politiehondengeleider, die heeft gewerkt voor the City of Alameda en the County of Amador in Californië. Gedurende twee jaar maakte hij deel uit van het Hostage Rescue Team's K9 Assistance Program van de FBI. Dit project was opgestart voor het opsporen en arresteren van gevaarlijke voortvluchtigen. Jeff heeft in heel de Verenigde Staten meegewerkt aan trailing in justitiële zaken en is een specialist op het gebied van de toepassing van 'tactical tracking'. Schettler is een gecertificeerde military trainer en heeft zijn opleiding gedaan aan de prestigieuze US Army's Leadership Academy, die ook wel bekend staat als 'Drill Sergeant School'. Tegenwoordig traint hij over de gehele wereld K9 teams van politie, SAR (search and rescue) en leger.

Jeff's werk is te zien geweest bij CNN, ABC, CBS, 'Unsolved Mysteries' en 'Myth-busters'. Hij wordt gezien als een expert op het gebied van speuren (tracking) en trailing. Jeff is de auteur van vier boeken over K9 tracking, gepubliceerd door Alpine Publications, en schrijft voor K9 Cop Magazine.

Als u en uw hond de smaak van speuren te pakken hebben is een speurtuig zeker aan te raden. Een hond heeft een passend tuig nodig zodat hij op een prettige manier zijn spoorwerk kan verrichten. In een goed passend speurtuig kan uw hond vrij werken, het mag hem niet hinderen in zijn bewegingen en het mag niet knellen. Zie het als hardlooptleding. Als u knellende hardlooptleding draagt zult u nooit zo lekker kunnen hardlopen dan wanneer u sportkleding draagt die wel lekker zit. Daarnaast gaat uw concentratie voor een deel naar de slechte kleding, terwijl u uzelf volledig wilt focussen op het hardlopen. Een verkeerd speurtuig kan de hond van het speuren afleiden of zelfs de motivatie van een hond om te speuren volledig wegnemen.

Boeggewricht

Een belangrijke vereiste aan een speurtuig heeft betrekking op het boeggewricht. Het boeggewricht van een hond zit onder zijn hals, tussen zijn voorpoten (**afbeelding 3.5**). Het is te vergelijken met het borstbeen van een mens. Het speurtuig moet het boeggewricht ondersteunen en mag er niet overheen komen. Op **afbeeldingen 3.6 en 3.7** kunt u hier voorbeelden van zien. Gemid-

deld moet een speurtuig iets (2 tot 3 cm) onder de rand van het boeggewricht zitten. Daar splitst het tuig zich, zodat de druk ervan niet op, maar tegen het boeggewricht komt. Als het tuig wel over het gewricht komt drukt het tegen het strottenhoofd aan zodra de hond zijn kop omlaag doet. Een speurtuig over het boeggewricht tijdens het speuren geeft hetzelfde effect als een halsband, te vergelijken met een coltrui die te strak om uw nek zit. Als u dan een boek leest gaat een deel van uw aandacht naar de strakke col, terwijl u liever uw volledige aandacht op het boek zou willen houden. Terwijl u leest zal u steeds aan de col trekken om het ongemak te verhelpen. Ook een hond zal zich in allerlei bochten wringen om de ongemakken van een speurtuig dat niet lekker zit proberen te verhelpen. Een deel van zijn concentratie gaat dan verloren.

(foto: © Rob van den Berg)

Afbeelding 3.5:

Het boeggewricht van een hond zit onder zijn hals, tussen zijn voorpoten. Het is te vergelijken met het borstbeen van een mens.

Het is meteen te merken als het speurtuig van uw hond over zijn boeggewricht gaat. Doordat u tijdens het speuren aan de speurlijn trekt, wordt het speurtuig een beetje naar achteren getrokken. Het gedeelte van het tuig bij het boeggewricht schuift dan een stukje omhoog. Bij een slecht tuig komt het tuig vervolgens over het boeggewricht en drukt op de luchtpijp. Het gevolg is dat uw hond moeite krijgt om goed adem te halen, wat te horen is aan een raspend, zwaar hijgend of gorgelend geluid. Dit kost onnodig veel energie, leidt uw hond af en kan ook nog eens zijn motivatie verminderen.

(foto: © Cor Oldenburg)

Afbeelding 3.6:

Een ongeschikt tuig valt over het boeggewricht van de hond. Dit is voor hem niet comfortabel tijdens het speuren.

(foto: © Cor Oldenburg)

Afbeelding 3.7:

Een goed tuig ondersteunt het boeggewricht en komt er niet overheen. Hier kan een hond prettig in speuren.

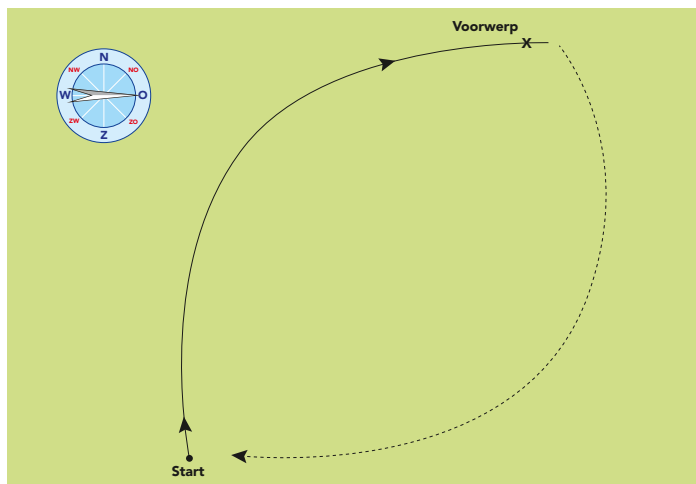
(illustraties: © Rob van den Berg)

Afbeelding 6.12B:

De doorgetrokken lijn geeft het spoor weer, de stippellijn illustreert het terug komen lopen.

Bij wind van links loopt u een bocht naar rechts en komt u rechtsom teruglopen.

bocht legt u het voorwerp neer, waarna u een stukje doorloopt en weer met een bocht om terugkomt. Ook hier hangt het af van eventuele zijwind naar welke kant u de bocht maakt en hoe u terug komt lopen (afbeelding 6.12).

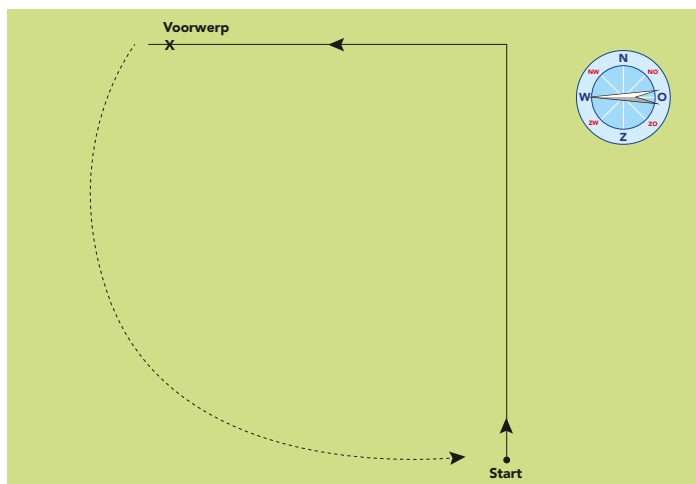
Als uw hond de enkele sporen met ronde bochten goed doet, gaat u over naar enkele sporen met haakse hoeken. Nadat u op een tiental meter na de hoek het voorwerp heeft neergelegd loopt u weer een stukje door om daarna ook hier met een bocht terug te lopen (afbeelding 6.13) naar uw hond.

Bij een onzekere hond is het verstandig om met de dekking van de randen van het grasveld te werken bij de eerste sporen met bochten en haakse hoeken. De hond heeft inmiddels zelfvertrouwen opgebouwd om rechthet een spoor te volgen op een open veld, maar zelfvertrouwen om een bocht of hoek naar het open veld uit te werken moet hij waarschijnlijk nog krijgen. Begin daarom in de hoeken van een grasveld, waar uw hond min of meer gedwongen wordt om af te slaan. Zo krijgt hij door dat hij ook in staat is om afbuigingen in een spoor te volgen, waarna u kunt proberen of hij deze ook wil volgen als de bocht of hoek de dekking van de zijkant verlaat en het open veld op gaat. Een onzekere hond kan, ondanks de afbuiging, in eerste instantie toch in de dekking van de

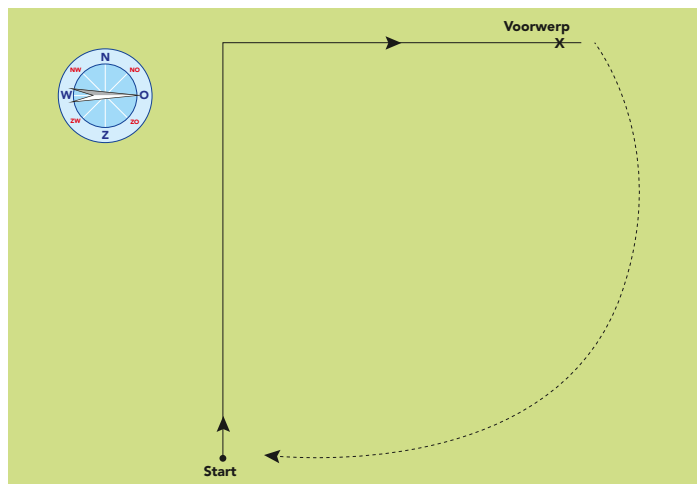
Afbeelding 6.13A:

De doorgetrokken lijn geeft het spoor weer, de stippellijn illustreert het terug komen lopen.

Bij wind van rechts loopt u een hoek naar links en komt u linksom teruglopen

zijkant door blijven lopen, ook al ruikt hij dat een spoor dwars het veld op gaat. Door dan zelf een paar stappen het veld op te zetten biedt u hem steun en is hij eerder geneigd om alsnog de hoek of bocht het veld op te volgen.

Afbeelding 6.13B:

De doorgetrokken lijn geeft het spoor weer, de stippellijn illustreert het terug komen lopen.

Bij wind van links loopt u een hoek naar rechts en komt u rechtsom teruglopen.

Zowel bij ronde bochten als bij haakse hoeken moet u oefenen met afbuigen naar links en naar rechts, zodat u uw hond leert dat bochten of hoeken niet altijd één kant op gaan. Varieer met links en rechts maar ook in de lengte van het spoor. Dit geldt voor alle sporen. Het voorkomt dat bij uw hond een effect ontstaan dat vergelijkbaar is met het gedrag dat ratten vertoonden bij het zogeheten 'kerplunk-experiment' van de wetenschappers Carr en Watson. In het kerplunk-experiment werden ratten getraind om door een doolhof te lopen, waarna ze op het einde van het doolhof een graankorrel als beloning kregen. Zo leerde elke rat dat hij na het lopen van een bepaalde afstand beloond werd. Als hij steeds na vijf meter een graankorrel tegenkwam, wist hij op den duur niet beter dan dat hij vijf meter moest lopen om een beloning te vinden. De rat raakte hier zo op ingesteld dat hij bij het korter worden van het doolhof verder wilde lopen en bij het langer worden van het doolhof niet verder ging dan de afstand die hij normaal gesproken hoefde te lopen.²³

Zo gaat het ook bij een hond. Als u op uw sporen het voorwerp steeds op dertig meter legt zal uw hond niet anders verwachten dan dat hij na dertig meter een voorwerp vindt.

Ten slotte is het ook nog van belang om te variëren in het aantal voorwerpen dat op een spoor verstopt wordt. Als u iedere keer twee voorwerpen weglegt, dan stopt uw hond met speuren nadat hij twee voorwerpen heeft gevonden.

Bekende geur

Nu heeft uw hond de volgende typen sporen op uw geur gedaan:

- Heen-en-terug sporen
- Enkele sporen
- Heen-en-terug sporen met ronde bocht
- Heen-en-terug sporen met haakse hoek
- Enkele sporen met ronde bocht
- Enkele sporen met haakse hoek

Terug bij uw hond haakt u de speurlijn aan het speurtuig en loopt naar de startlap. Pak de lap op en laat het aan uw hond ruiken. Berg het op en laat uw hond starten met zijn naam en een langgerekt 'zoek', begeleid door de bekende zaaibeweging. Laat de lijn eerst wat vieren voordat u achter uw hond aan loopt. Vaak hebben honden de intentie om snel te starten. Begeleid hem daarom door wat tegendruk te geven. Zo zorgt u ervoor dat hij rustig over het

spoor gaat en het goed uitwerkt. Corrigeer niet! Geef uw hond de ruimte om zijn grenzen te leren kennen. Sta hem toe om wat naar links of naar rechts af te wijken. Zo kan hij de randwaarden van het spoor opzoeken. Toen u leerde schrijven ging het vast af en toe buiten de lijntjes, maar na een paar keer oefenen ging het steeds beter. Ook uw hond zal op den duur strakker gaan werken. Als hij het voorwerp aan het einde van het spoor vindt belooft u hem.

Drie weken lang traint u tweemaal per dag twee van deze korte, rechte sporen verdeelt over ochtend, middag of avond. Het hoeft niet lang te duren, zolang er maar regelmaat in zit. Door goed te oefenen komt uw hond in een bepaalde cadans, waarin hij rust heeft bij het vinden en het uitwerken van een spoor (**afbeelding 10.3**).

De twee sporen kunt u achter elkaar uitlopen. Wat ik zelf vaak doe is een startlap neerleggen en 30 tot 40 meter weglopen, waarna ik een voorwerp neerleg. Vervolgens loop ik een stukje verder, leg een tweede startlap neer en loop het tweede spoortje, waarna ik met een bocht

(foto: © Rob van den Berg)

Afbeelding 10.3:

Door regelmatig te oefenen met korte sporen in de goot komt uw hond in een bepaalde cadans. Dit geeft de rust die nodig is voor het uitwerken van een spoor op verharde ondergrond.

terugloop naar de hond. Als hij het eerste spoor heeft uitgewerkt loop ik door naar het begin van het tweede spoor. Als dat dichtbij is zet ik de speurlijn niet over op de halsband, maar als de sporen ver uit elkaar liggen doe ik dit wel, zodat mijn hond weet dat hij nog niet hoeft te speuren. Aan het begin van het tweede spoor haak ik dan de lijn aan het speurtuig, laat mijn hond weer de startlap ruiken, en werken we het spoor uit. Het werkt efficiënt en scheelt tijd.

Eigen geur, gevarieerde sporen

Na drie weken rechte sporen met eigen geur gaat u het wat moeilijker maken. Nog steeds loopt u zelf de sporen voor hem uit, maar u gaat variatie aanbren-gen. Allereerst worden ze langer, zo'n honderd tot tweehonderd meter. Ook

(foto: © Rob van den Berg)

kunt u meerdere voorwerpen wegleggen en werkt u niet meer alleen in de goot. Zoek de stoep op of oefen op klinkerweggetjes, betonplaten of asfalt (**afbeelding 10.4**). Kies een locatie met weinig tot geen verkeer als u sporen midden op een weg gaat oefenen. Ook kunt u bochten of hoeken in de sporen aanbrengen. Het enige waar u niet in varieert is dat u een startlap aan het begin van het spoor neerlegt en dat het spoor eindigt met een voorwerp.

Geleidelijke opbouw

Mogelijkheden om moeilijkheden op te zoeken zijn er genoeg, maar leg daarvoor eerst een basis. Stel uw hond niet klakkeloos aan problemen bloot. Maak de sporen geleidelijk moeilijker en blijf werken binnen de grenzen van wat uw hond aankan. Probeer die grenzen op te schuiven als hij het goed doet. Stap niet meteen over van een recht spoor van dertig meter in de goot naar een tweehonderd meter lang spoor met drie hoeken erin op een asfaltweg, maar oefen eerst een recht spoor van dertig meter op een klinkerweg. Bouw de oefeningen stap voor stap uit, zodat er een logisch verloop in de training zit en uw hond kan groeien in het verhard speuren.

U-spoor

Een type spoor waarmee u goed kunt oefenen is het zogenaamde 'U-spoor'. Hiervoor zoekt u een rustige straat van twee tot drie meter breed, met een stoep of een berm aan weerszijden.

Begin aan de kant van de weg waar uw auto met de hond staat of waar uw hond door iemand wordt vastgehouden. Als er een stoep aanwezig is loopt u daar, anders loopt u op de weg vlak langs de berm. Leg aan het begin van het spoor een startlap neer en loop dertig tot veertig meter vooruit. Vervolgens draait u haaks de weg op en steekt u met normale passen over naar de andere kant. Neem voor de plek waar u oversteekt een herkenningspunt in gedach-

Afbeelding 10.4:

Oefen op verschillende verharde ondergronden, zoals hier op een combinatie van asfalt, klinkers en tegels.

Afbeelding 11.11:

Doordat de geleider er hier geen rekening mee houdt dat zijn hond is aangelijnd aan haar tuig, staat de hond half op de weg.

dit zo een halve meter schelen, met als gevolg dat hij al half op de weg staat. Ik moet er niet aan denken wat er gebeurt als er op dat moment een auto dicht langs de stoep rijdt.... Op **afbeelding 11.11** ziet u wat er kan gebeuren als een geleider zijn hond niet goed tegenhoudt bij de weg, op **afbeelding 11.12** ziet u hoe het wél hoort.

(foto: © Rob van den Berg)

Afbeelding 11.12:

Hier houdt de geleider er wel rekening mee dat zijn hond is aangelijnd aan haar speurtuig, zodat zij niet aangereden wordt door passerend verkeer.

Maak gebruik van de mogelijkheden die u heeft. Stoplichten bij een oversteekplaats voor voetgangers of voor fietsers zijn veilige punten om over te steken. Als uw hond een spoor kwijt is kunt u van een stoplicht gebruik maken door ernaartoe te lopen en met uw hond te wachten tot het licht op groen staat. Na het oversteken kunt u aan de andere kant van de weg kijken of uw hond het spoor weer oppakt. Ook als uw hond een spoor nog heeft kunt u gebruik

(foto: © Rob van den Berg)

maken van stoplichten, vooral als hij aangeeft dat het spoor er langs naar de overkant gaat. Loop naar het stoplicht en hou dan uw hond in zijn speurrhythme door langzaam achteruit te werken. Loop rustig naar achteren en voer uw hond met u mee terwijl u de lijn op spanning houdt. Daarna draait u hem terug op het spoor als het stoplicht op groen springt en kunt u oversteken. Dwing uw hond niet om toch over te steken als hij tot de conclusie komt dat het spoor niet bij het stoplicht naar de overkant gaat, maar dat hij door moet met speuren aan de kant van de straat waar u al bent. Volg uw hond en vergeet het stoplicht.

Handeling in een menigte

Vroeg of laat komt er een moment dat u en uw hond moeten speuren door een menigte mensen, bijvoorbeeld op zaterdagmiddag in een winkelcentrum. Dan is het belangrijk dat uw hond goed met deze drukte kan omgaan. Begin niet aan speuren in mensenmassa's als hij van schrik of uit spanning naar mensen gaat happen als die hem in de weg zitten of hem proberen te aaien. Om te kunnen speuren in een menigte moet een hond rustig blijven en ontspannen kunnen werken. Hier komt dus echt naar voren of een hond geschikt is voor verhard speuren. Het is belangrijk om ervoor te zorgen dat uw hond niemand tot last is en dat de mensen uw hond niet tot last zijn. Hierbij is een goede lijnhandeling cruciaal (**afbeelding 11.13**). Met ongeveer twee meter lijn werkt u al op korte afstand van uw hond, maar misschien is het door de drukte noodzakelijk om hem nog minder lijn te geven. U moet hem echter niet gaan belemmeren, tegenhouden of voortduwen, want hij moet vrij kunnen blijven werken. In een menigte moet een geleider dus uitermate alert zijn en kunnen anticiperen op wat de mensen in de menigte doen. U moet er bijvoorbeeld voor zorgen dat niemand op de poten van uw hond gaat staan.

Afbeelding 11.13:

Op plekken met veel mensen houdt de geleider zijn hond vrij kort vast. Daarnaast moet hij anticiperen op wat omstanders doen in de buurt van zijn hond.

(foto: © Rob van den Berg)

Een Oudduitse Herder gaf tijdens één van mijn trainingen een sterk staaltje van speuren in een mensenmassa. Ik had de spoorloper een spoor laten uitlopen langs een school, maar was vergeten dat de school weer begonnen was. Tegen de tijd dat we langs de school moesten speuren stond de hele stoep vol met ouders en kinderen. De hond liet zich niet van de wijs brengen door al deze mensen. Terwijl ze tussen hen door laveerde duwde ze met haar achterkant degenen opzij die in de weg stonden. Ik genoot ervan om haar zo te zien werken. Ik liep achter de hond aan met mijn camera in de aanslag, maar was zo gefascineerd dat ik helaas vergat om de opnameknop in te drukken.

Grote oppervlakken uitwerken

Een hond kan een spoor kwijt raken op een groot verhard oppervlak, zoals een parkeerplaats of een plein. Het uitwerken van zo'n oppervlak kunt u op dezelfde manier doen als een veld op onverharde ondergrond (**afbeelding 11.14**). U kunt gaan cirkelen vanaf een zijkant, vanuit een hoek of op het oppervlak zelf, of u kunt gaan surveilleren langs de randen. Hoewel het principe hetzelfde is, blijkt het in werkelijkheid een stuk moeilijker te zijn. De wind heeft hier vrij spel en een spoor blijft minder goed op dezelfde plek dan op onverharde oppervlakken, vooral als de wind alle kanten opgebogen wordt door omringende bebouwing. Bij cirkelen is het dan ook verstandig om plekken langs te gaan

waar geur zich kan ophopen zoals bij stoepranden, bloemperken of in afvoergeulen. Ook al pakt uw hond het spoor dan niet op, hij kan toch een indicatie geven over de aanwezigheid van geur. Vervolgens kunt u een denkbeeldige lijn langs de indicatiepunten trekken, zodat u een idee heeft hoe het spoor loopt. Waar deze uitkomt aan de randen van het oppervlak kunt u surveilleren om te kijken of uw hond daar het spoor oppakt. In een ander geval kunt u de rand van het oppervlak uitwerken waarheen de wind waait, omdat u daar de grootste kans heeft dat uw hond er geur vindt. Als uw hond er niet uitkomt op het oppervlak zelf, dan kunt u ervoor kiezen om de wegen die op het oppervlak uitkomen uit te werken, in de hoop dat hij in één daarvan het spoor terugvindt.

(foto: © Rob van den Berg)

Afbeelding 11.14:

Het uitwerken van een groot verhard oppervlak, zoals een parkeerplaats, kan op dezelfde manier als het uitwerken van een veld op onverharde ondergrond.

Gebouwen in

Sommige dingen gaan automatisch. Zo zijn er geleiders die, uit respect voor andermans terrein, onbewust hun hond tegenhouden of corrigeren als hij plotsklaps een tuin in speurt. Daarmee vergeten die geleiders dat ze hun hond remmen in zijn motivatie tot het volgen van een spoor. Ikzelf ging ook die fout in toen mijn hond een terrein op speurde waar strandhuisjes gestald waren.

Mijn spoorloper, destijds politiehondeninstructeur, was in een creatieve bui aan de ene kant het terrein op gegaan en had aan de andere kant het terrein verlaten door over een hek te klimmen. 'Verwacht het onverwachte', geldt ook bij verhard speuren! Kijk daarom niet vreemd op als uw hond tijdens het speuren een tuin betreedt. Hou hem ook niet tegen als hij een gebouw in wil, want een weggelopen persoon kan ergens naar binnen zijn gegaan.

De entree van een gebouw kunt u beschouwen als een gewone splitsing. In plaats van een zijpad of een straat gaat het spoor nu een gebouw in. Daarom kunt u hetzelfde handelen als bij elke andere splitsing. Als uw hond zonder twijfel door de geopende deuren een gebouw in gaat geeft u hem lijn en blijft u bij de entree staan. Als hij dan aangeeft dat hij het spoor kwijt is haalt u hem terug door achteruit te lopen en lijn in te tomen, waarna u hem buiten de gelegenheid geeft om het spoor weer op te pakken. Als uw hond niet terugkomt op zijn beslissing volgt u hem het gebouw in. Ook bij een gesloten deur kan een hond aangeven dat een spoor naar binnen gaat. Hij kan intensief snuffelend bij de deur blijven staan, terwijl hij met zijn neus langs de drempel en de deurstijlen gaat. Dit is een teken voor u dat het spoor wellicht het gebouw in gaat. Om dat uit te zoeken kunt u de deur openen (indien mogelijk) en uw hond naar binnen laten. Blijf wederom in de entree staan om te zien of hij het spoor binnen oppakt, waarna u hem kunt volgen. Als uw hond het spoor echter kwijt raakt haalt u hem terug om buiten verder te gaan, behalve als hij het kwijtraakt door een overload. In dat geval loopt u met uw hond een aantal meters het gebouw in en kijkt u of hij daar het spoor terugvindt. Als dat niet gebeurt kunt u alsnog terug naar buiten.

Let goed op de lichaamstaal van uw hond bij het passeren van entrees van gebouwen. Ook als hij niet meteen een gebouw in gaat of bij een gesloten deur blijft ruiken kan hij, door middel van een head-snap, toch aangeven dat het spoor het gebouw in gaat. Als hij vervolgens laat zien dat hij het spoor kwijt is kunt u de entree van het gebouw meepakken tijdens het cirkelen, zodat uw hond de gelegenheid heeft om daar het spoor weer in zijn neus te krijgen. In een omgeving met veel activiteit kan een spoor flink in beweging zijn. Hou er rekening mee dat mensen met hun aanzuiging een stuk van een spoor met

(foto: © Rob van den Berg)

Afbeelding 11.15:

Door andere mensen kan geur van het spoor in een winkel terecht komen. Laat uw hond daarom zijn gang gaan als hij een winkel binnenstapt om daar te controleren op aanwezigheid van geur.